

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CX. Differentia 1. Iure civili, quæ nullius bonis suntm cedunt occupanti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

TITVLVS IX.

De possessione, præscriptione & restitutione.

Possessio non uniuersalis generis ubique, ubique commodis & privilegiis non modicis abundat, absque ea non creseit præscriptio. In præscriptione leges, & iudicia variant. Vtraque subinde bonis adeptis excidere faciunt eos, qui cum injuria, vel errore acquirunt. De his igitur simul inquirendum.

CX.

DIFFERENTIA I.

Iure civili, quæ in nullius bonis sunt, cedunt occupanti. Inst. de rer. diuis. §. Feræ item bestiarum, §. Item lapilli, At iure Canonico in locis ab hoste occupatis, vel nemini attributis non licet diuersionem, vel jus parochia constituere absque consensu Papæ, c. Cùm cauam, de prob. Bait. 138.

I. **C**um filiis hominum Deus terram dedisset, nullam dum diuisionem factam quilibet occupavit, quæ vellet tenuerit, donec eam multitudine aucta cupiditas aliena respiceret, unde lites & bella. Mansit tamen commune jus, ut si quid domino cederet, illi, qui primus occupasset, cederet. Quod Dynus in Rubr. R. I. in §. hac inductione declarat: Singulariter constitutum est, ut pilces occupantibus cedant, eadem ratione, quia in nullius bonis sunt. Item feræ bestiarum, quia in nullius bonis sunt. Aves quoque propter eandem rationem, l. Quadam, ff. de rer. diuis. & ex his casibus singulariter determinatis fit regula generalis. Quod nullius in bonis est, id naturali ratione occupanti conce-

ditur. Ita Dynus, qui addere poterat de insula, quæ in mari nata occupantis efficitur. Nullius enim esse censetur, occupare autem insulam dicitur, qui ipsam eo modo ingreditur, ut totam occupet. Nec oportet ipsum singulas partes eius, vel glebas circumambulare. Occupantis enim fit insula quoad dominium & proprietatem tantum, secus quoad jurisdictionem. Nam hoc respectu ejus esse censetur, qui maris illius, in quo emerit, quasi dominus est. *Moysing. §. Insula, Inst. hoc tit. & Conanus l. 3. Comment. iur. civil. c. §. n. 6.*

II. Eodem pertinet thesaurus, qui in meo inventus, meo dominio cedit: in alieno autem pro parte, modo fraus absit, l. 1. §. Thesaurus, C. de thesaur. Est enim

niam thesaurus pecuniæ depositio verus, cuius non extat memoria, & dominus ignoratur, l. Nunquam, §. Theaurus, ff. de acquir. rer. domin. Ac proinde cedit inventori, quod non fieret, si sciretur dominus, v. Tholos. l. 20. c. 2. n. 5. Silvest. in aut. Rosa Casu. 19. Navarr. c. 17 n. 172. Soto de iust. l. 5. q. 3. art. 3. Lugo de iust. disp. 6. §. 11.

III. Verum prædicta Regula, Quæ in nullius bonis sunt, cedunt occupanti, in bonis spiritualibus non obtinet. Illa enim non sunt occupanda, nisi eo modo, quo Christus & Vicarius ipsius permittunt: quanquam auctoritate Canonis ex justa causa occupantibus aliquando tribuantur, c. Placuit 16. q. 3. c. Cum causam, de probat.

CXI.

DIFFERENTIA 2.

Missus in possessionem in actione reali iure civili statim possidet, l. Si quis emptioni, §. Sed etsi quis, C. de præscr. 30. vel 40. annor. iure Canonico autem non est verus possessor, nisi post lapsum anni, c. 1. de eo, qui mitt. in poss. c. fin. de off. ordin. c. Pastoralis V.

Verum. Bart. 142.

I. VT Jurium dissonantia appareat, inspiciendi fontes sunt. Iustitia. nre Imperator in cit. l. & §. ita loquitur: Si quis non per vim, sed per sententiam Judicis rem obtinuerit (audis immisionem in possessionem) eam tantum occasione, quod abiens prior possessor (actor ergo secundus possessor est) ad litem vocatus minime responderit, licebit ei (intellige reum) ad similitudinem cæterorum, qui rei dominium habent, intra annum se offerenti, cautionemque suscipiendæ litis danti, eandem recipere, superque ea cognitionalia subire certamina. Vbi Gotefr. Ob contumaciam malæ fidei possessoris actor missus est in possessionem rei, qui tamen intra an-

num potest rem, de qua litigatur, recuperare.

II. Quod sacros Canones attinet, Alexander III. in c. 1. de eo, qui mittitur in possessionem, &c. definit, illam, qui rei servandæ causâ in possessionem mittitur, non fieri statim possessorem, sed eisdem tantum: sed post lapsum anni primò. Etenim reus annum habet, quo impugnet, & retrahat possessionem, in quo si deses, & incurtus fuerit, jus suum amittit, & qui custos fuerat, verus possessor esse incipit.

* *

Q

CXII. DIF-

Antinomia.